

อยู่กับงูเห่า ...

นำเสนอเมื่อ : 23 พ.ค. 2552

อยู่กับงูเห่า

ขอให้คำขวัญแกโยมทั้งหลาย
และลูกศิษย์ใหม่ที่เดินทางจากลอนดอนมาพักอยู่ที่วัดหนองป่าพง
ขอให้ทำความเข้าใจในธรรมะที่ได้ศึกษาแล้วที่วัดหนองป่าพงนี้ โดยย่อก็คือ
ใหญ่ปฏิบัติให้พบทุกขในวิภูฏสงสาร

ขอให้โยมจำไว้ในใจว่า หรืออารมณ์ทั้งหลายนั้น จะเป็นอารมณ์ที่พอใจก็ตาม
หรืออารมณ์ที่ไม่พอใจก็ตามอารมณ์ทั้งสองอย่างนี้ มันเหมือนงูเห่า
งูเห่ามันมีพิษมากถ้ามันจกคนแล้วก็ทำให้ถึงแก่ความตายได้
อารมณ์นี้ก็เหมือนกับงูเห่าที่มีพิษร้ายนั้น อารมณ์ที่พอใจก็มีพิษมากอารมณ์ที่ไม่พอใจก็มีพิษมาก
มันทำให้จิตใจของเราไม่เป็นเสรี ทำให้จิตใจไขว่เขว จากหลักธรรมของพระพุทธเจ้า

วันนี้จึงขอให้โอวาทย่อๆ แกโยม ขอให้เป็นผู้มีสติอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน จะยืน
จะเดิน จะนั่ง จะนอน ก็ให้นอนด้วยสติ นั่งด้วยสติ เดินด้วยสติ ยืนด้วยสติ จะพูดก็พูดด้วยสติ
จะทำอะไรๆ ก็ให้มีสติอยู่ด้วยทั้งนั้น

เมื่อมีสติแล้ว สัมผัสัญญะความรู้ตัวมันก็จะเกิดขึ้นมา
สติกับสัมผัสัญญะเป็นของคู่กัน เมื่อทั้งสองอย่างนี้เกิดขึ้นพร้อมกันแล้ว
ก็จะนำปัญญาให้เกิดตามทีนี้เมื่อมีทั้งสติ สัมผัสัญญะปัญญาแล้ว ก็จะเป็นผู้ที่ตื่นอยู่
ทั้งกลางวันและกลางคืน

ธรรมะที่พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนนั้น ไม่ใช่ธรรมะที่เพื่อพึงเฉยๆหรือรู้เฉยๆ
แต่เป็นธรรมะที่ต้องปฏิบัติ ต้องทำให้เกิดขึ้น ต้องทำให้มีขึ้นในใจของเราให้ได้
จะไปที่ไหนก็มีธรรมะ จะพูดก็ให้มีธรรมะ จะเดินก็ให้มีธรรมะ จะนอนก็ให้มีธรรมะ
จะทำอะไรๆก็ให้มีธรรมะทั้งนั้น

คำว่า "มีธรรมะ" นี้ก็คือ จะทำอะไรก็ตาม จะพูดอะไรก็ตาม ให้ทำด้วยปัญญา
ให้พูดด้วยปัญญา ให้นึกคิดด้วยปัญญา ผู้ใดมีสติ สัมผัสัญญะ ควบกับปัญญา อยู่ตลอดเวลาแล้ว
ผู้นั้นยอมอยู่เกลสพระพุทธเจ้าทุกเมื่อ

ดังนั้น แม้เมื่อโยมจากวัดหนองป่าพงนี้ไปแล้ว ก็จงเป็นผู้ปฏิบัติ
ให้ธรรมะทั้งหลายมารวมอยู่ที่ใจ มองลงไปทีใจ ให้เห็นสติ ให้เห็นสัมผัสัญญะ ให้มีปัญญา

เมื่อมีทั้งสามอย่างนี้แล้ว มันจะมีการปล่อยวาง รู้จักเกิดแล้วมันก็ดับ ดับแล้วมันก็เกิด เกิดแล้วมันก็ดับ

ที่เรียกว่า "เกิดๆ ดับๆ" นี้คืออะไร คืออารมณ์ซึ่งมันเกิดขึ้นแล้วมันก็ดับไป ดับแล้วมันก็เกิดขึ้นมา ในทางธรรมะเรียกว่าการเกิดดับ มันก็มีเท่านี้ ทุกข์มันเกิดขึ้นแล้ว ทุกข์มันก็ดับไป ทุกข์ดับไปแล้ว ทุกข์ก็เกิดขึ้นมา นอกเหนือจากนี้ไป ก็ไม่มีอะไรมีแต่ทุกข์เกิดแล้ว ทุกข์ก็ดับไป มีเท่านี้

เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว จิตของเราก็จะเห็นแต่การเกิด-ดับอยู่เสมอ เมื่อเห็นการเกิด-ดับอยู่เสมอ ทุกวัน ทุกเวลา ตลอดทั้งกลางวัน ตลอดทั้งกลางคืน ตลอดทั้ง การยืน เดิน นั่ง นอน ก็จะเห็นได้ว่ามันไม่มีอะไรจริงๆ มีแต่เกิด-ดับ อยู่เท่านั้นเอง แล้วทุกอย่างมันก็จะจบอยู่ตรงนี้

เมื่อเห็นอารมณ์เกิด-ดับอย่างนี้อยู่เสมอไปแล้วจิตใจก็จะเกิดความเบื่อหน่าย เพราะเมื่อคิดไปแล้ว ก็ไม่มีอะไรมากมาย มันมีแต่การเกิดแล้วก็ดับ ดับแล้วก็เกิด เกิดแล้วก็ดับ มันมีอยู่เท่านี้ ฉะนั้นเมื่อคิดแล้วก็ไม่ว่าจะไปเอาอะไรกับมัน พอคิดได้เช่นนี้ จิตก็จะปล่อยวางปล่อยวางอยู่กับธรรมชาติ มันเกิดเราก็รู้ มันดับเราก็รู้ มันสุขเราก็รู้ มันทุกข์เราก็รู้ รู้แล้วไม่ไหวเราจะไปเป็นเจ้าของของสุขนะ หรือเมื่อทุกข์ขึ้นมา เราก็ไม่เป็นเจ้าของทุกข์เหมือนกัน เมื่อไม่เป็นเจ้าของสุข ไม่เป็นเจ้าของทุกข์ มันก็มีแต่การเกิด-ดับอยู่เท่านั้น ก็ปล่อยไปตามธรรมชาติของมันอย่างนั้นแหละ เพราะมันไม่มีอะไร

อารมณ์ทั้งหลายที่ว่ามานี้ เหมือนกันกับงูเห่าที่มีพิษร้าย ถ้าไม่มีอะไรมาขวาง มันเลื้อยไปตามธรรมชาติของมัน แมพิษของมันจะมีอยู่ มันก็ไม่แสดงออก ไม่ได้ทำอันตรายเรา เพราะเราไม่ได้เข้าไปใกล้มัน งูเห่าก็เป็นไปตามเรื่องของงูเห่า มันก็อยู่อย่างนั้น

ดังนั้น ถ้าหากเป็นคนที่ฉลาดแล้ว ก็จะปล่อยหมดสิ่งที่ดีก็ปล่อยมันไป สิ่งชั่วก็ปล่อยมันไป เหมือนอย่างเราปล่อยงูเห่าตัวที่มีพิษร้ายนั้น ปล่อยให้มันเลื้อยของมันไปมันก็เลื้อยไปทั้งพิษที่มีอยู่ในตัวมันนั่นเอง

ฉะนั้น คนที่ฉลาดแล้ว เมื่อปล่อยอารมณ์ก็ปล่อยอย่างนั้น ดีก็ปล่อยมันไป แต่ปล่อยอย่างรู้เท่าทันชั่วก็ปล่อยมันไป ปล่อยไปตามเรื่องของมันอย่างนั้นแหละอย่าไปจับอย่าไปตอมมัน เพราะเราไม่ต้องการอะไรชั่วก็ไม่ต้องการ ดีก็ไม่ต้องการ ทุกข์ก็ไม่ต้องการ มันก็หมดเท่านั้นเอง ที่นี้ความสงบที่ตั้งอยู่เท่านั้นแหละ

เมื่อความสงบตั้งอยู่แล้ว เราก็ดูความสงบนั้นแหละ เพราะมันไม่มีอะไรแล้ว เมื่อความสงบเกิดขึ้นความวุ่นวายก็ดับ พระผู้มีพระภาคเจ้าท่านตรัสวานิพพานคือความดับดับที่ตรงไหน? ก็เหมือนไฟเรานั้นแหละมันลุกตรงไหน มันรองตรงไหน? มันก็ดับที่ตรงนั้น มันร้อนที่ไหนก็ให้มันเย็นตรงนั้น ก็เหมือนกับนิพพานก็อยู่กับวิภูฏสงสาร วิภูฏสงสารก็อยู่กับนิพพาน เหมือนกันกับความร้อนกับความเย็น มันก็อยู่ที่เดียวกันนั่นเอง ความร้อนก็อยู่ที่มันเย็น ความเย็นก็อยู่ที่มันร้อน เมื่อมันร้อนขึ้น มันก็หมดเย็น เมื่อมันหมดเย็น มันก็ร้อน

วิภูฏสงสารกับนิพพานนี้ก็เหมือนกัน ท่านให้ดับวิภูฏสงสารคือความวุ่น การดับความวุ่นวายก็คือการดับความร้อน ไฟทางนอกก็คือไฟธรรมดา มันร้อน เมื่อมันดับแล้ว มันก็เย็น แต่ความร้อนภายในคือ รากะ โทสะ โมหะ ก็เป็นไฟเหมือนกัน ลองคิดดูเมื่อรากะ ความกำหนัดเกิดขึ้น มันร้อนไหม? โทสะเกิดขึ้นมันก็ร้อนโมหะเกิดขึ้นมันก็ร้อน มันร้อน

ความร้อนนี้แหละที่ท่านเรียกว่าไฟ เมื่อไฟมันเกิดขึ้น มันก็ร้อน เมื่อมันดับ มันก็เย็นความดับนี้แหละคือนิพพาน

นิพพานคือสภาวะที่เข้าไปดับซึ่งความร้อน ท่านเรียกว่าสงบ คือดับซึ่งวิภวสงสาร วิภวสงสารคือความเวียนวายนตายเกิดอยู่อย่างนั้น เมื่อถึงนิพพานแล้ว ก็คือการเข้าไปดับซึ่งความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลง อันนั้น เรียกว่าการดับราคะ ดับโทสะ ดับโมหะ ก็ดับที่ใจของเรา นั่นแหละ คือใจถึงความสงบ

ในความสงบนั้น สุขก็ไม่มี ทุกข์ก็ไม่มี แต่มนุษย์เรานั้นแหละจะอดสุขไม่ได้ เพราะเห็นว่าความสุขเป็นยอดของชีวิตแล้ว แม่พระนิพพานก็ยังมาว่าเป็นความสุขอยู่เพราะความคุ้นเคย ตามเป็นจริงแล้ว เลิกสิ่งทั้ง 2 อย่างนี้ก็เป็นความสงบ

เมื่อโยมกลับบ้าน แล้วขอให้เปิดเทปธรรมะนี้ฟังอีก จะได้มีสติ เมื่อโยมมาอยู่วัดหนองป่าพงใหม่ๆ โยมองให้ เมื่ออาตมาเห็นหน้าตาของโยมอาตมาก็ดีใจทำไมจึงดีใจ? ที่ดีใจก็เพราะว่า นี่แหละ โยมจะได้ศึกษาธรรมะที่แท้จริงละ ถ้าน้ำตาไม่ออกก็ไม่ได้เห็นธรรมะเพราะน้ำนี้เป็นน้ำไม่ดี ต้องให้มันออกให้หมด มันถึงจะสบาย ถ้าน้ำนี้ไม่หมด ก็จะไม่สบาย มันก็จะเป็นอยู่อย่างนี้ อยู่เมืองไทยก็จะร้องไห้อยู่อย่างนี้ กลับไปกรุงลอนดอนก็จะร้องไห้อีก มีชีวิตอยู่ก็จะร้องไห้ อยู่อย่างนี้แหละ เพราะน้ำนี้มันเป็นน้ำกิเลส เมื่อทุกข์ก็บีบน้ำนี้ให้ไหลออกมา เมื่อสุขมากก็บีบน้ำนี้ออกมาอีกเหมือนกัน ถ้ามืดน้ำนี้เมื่อใด ก็จะสบาย ถ้าโยมทำได้ โยมก็จะมีแต่ความสงบ ความสบาย

ขอให้โยมรับธรรมะนี้ไปปฏิบัติ ไปปฏิบัติให้พ้นทุกข์ ให้มันตายก่อนตาย มันถึงสบาย มันถึงสงบ

ขอให้โยมมีความสุข ความเจริญ ให้เป็นผู้ประพาศธรรมะให้พ้นจากวิภวสงสาร

ภาวนาพุทโธ น้ำตาไม่ไหล

อบรมโยม ณ วัดกอนอก 6 กันยายน 2522

พวกเราชาวพุทธทั้งหลาย วัน 8 คำหรือ 15 คำ เป็นวันกรณิพิเศษที่สำคัญสำหรับพุทธบริษัททั้งหลายถึงแม้ว่าพวกเราจะมาวัดก็ตาม หรือไม่มาวัดก็ตาม วันนี้ให้ถือเป็น “วันพิเศษ” ให้รักษากาย วาจา ใจ ของเราให้เป็นปกติ ต่างจากวันธรรมดา เพราะว่าวันนี้ที่เราได้อบรมธรรมะ อบรมภายในวัดก็ดีนอกวัดก็ดี วันนี้ให้เป็นวันพิเศษ สถานที่วัดนี้ยังไม่สะดวกเท่าไรหรอก เพราะมาอยู่ใหม่ยังไม่เรียบร้อย จะมาทำเป็นกิจจะลักษณะฟังเทศน์ฟังธรรมก็ยังไม่สะดวกเท่าไร มาพักกันชั่วคราววัดหนองป่าพงเป็นวัดที่ไกลจากบ้าน ให้พวกเราพากันไปวัดหนองป่าพงให้มากๆ เมื่อถึงวันพระที่นี้เป็นสถานที่คับแคบ(วัดกอนอก) เป็นแต่เพียงสถานที่รับแขกที่มาจากทางไกลเท่านั้น แขกทางไกลก็มาพักชั่วคราว มากราบเยี่ยมแล้วเขาก็ไป สถานที่ฟังเทศน์ สถานที่แสดงธรรมคือ “วัดหนองป่าพง” เป็นสถานที่เงียบ ไกลจากชุมชน ไกลจากสิ่งรบกวน เป็นสถานที่สมควรฟังธรรม และทำสมาธิภาวนา วัดนี้เป็นวัดเก่าแก่ (วัดกอนอก) ก่อตั้งทั้งหลายถาษาการรักษาก็เป็นเหมือนวัดนี้แหละ ศาลาก็ไม่มี กุฏิก็ไม่มี รั้วก็ไม่มี

อะไรทุกอย่างทรุดโทรมไปหมดเพราะว่าไม่มีคนรักษาฉันใด ตัวพวกเราทั้งหลายที่เป็นพุทธบริษัท มีอุบาสกอุบาสิกา ภิกษุสามเณร ที่นับเนื่องอยู่ในพุทธบริษัทนี้ ถ้าหากว่าขาดการอุปถัมภ์รักษาตัวเองมันก็เหมือนกับวัดนี้ นับวันแต่จะน้อยเขาไปพึ่งเขาไปกุฏิวิหารทรุดโทรมไป ผลที่สุดก็เหลือแต่แผ่นดิน พวกเราชาวพุทธทั้งหลายก็เหมือนกัน จะเป็นพระภิกษุสามเณรหรือญาติโยมก็ตาม ชาวพุทธไม่ปฏิบัติตามชาวพุทธ มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เหมือนกันกับมีวัดไม่มีพระอยู่อาศัย ไม่มีญาติโยมอุปถัมภ์ค้ำชู มันก็เหลือแต่วัดถุ เหลือแต่แผ่นดิน เป็นวัดที่ไม่สมบูรณ์เป็นวัดที่ทรุดโทรม บุคคลหญิงชายทั้งหลายก็เหมือนกันถ้าหากว่าพวกเราไม่มี “ศีลธรรม” คนนั้นก็หมดความเป็นคน มันเหลือแต่หนังเหลือแต่กระดูก เหลือแต่เนื้อตัวคนไม่มีคุณงามความดีในใจของเราไม่มี ฉะนั้น คนปราศจากคุณงามความดี คือไม่รู้จักความดีนั้นแหละ มาหาพระก็มาหาแต่ของดี “ไม่รู้ว ของดี” อยู่ไหน? ไม่มีของดีหรอก ต้องรักษาเอามันถึงจะดี

เราไม่ได้ทำความดีถึงจะขอของดีมันก็ไม่ได้ดี พระพุทธองค์ท่านสอนว่า “ความดีของเราคือ กาย วาจา ใจ รักษามัน แต่งปรับปรุงมัน ปฏิบัติให้มันดีงามขึ้น มันก็ดีขึ้นในที่นั้น ไม่ใช่ของดีจะไปขอเอาที่พระพุทธรูป พระพุทธรูปก็ให้ของดีเราไม่ได้ นอกจากท่านสอนให้ทำ ให้ทำเอา ใส่อย่างนั้น ปฏิบัติอย่างนี้ แลาก็ไปปฏิบัติเอา มันก็ได้ มันก็ดีขึ้นมา ไม่ใช่ขอของดีอยู่กับพระพุทธรูป ของดีที่อยู่กับพระพุทธรูปก็เป็นของดีที่อยู่กับพระองค์ จะไปขอเอาที่ท่านไม่ได้ เราจะต้องปฏิบัติเอา ผลที่สุดแล้วความดีก็จะอยู่กับเรา แต่ถ้าเราไม่สร้างความคิดที่ถูกต้องขึ้น มันก็ดีขึ้นไม่ได้ ไม่ปรากฏขึ้นใด ความดีมีอยู่ทั่วไปในสกลกายของเรา สร้างขึ้นปฏิบัติขึ้น พวกเราจึงได้มาปฏิบัติเป็นกลุ่มขึ้นเพื่อฟังธรรม เพื่อจะได้รู้จักว่าของดีเป็นอย่างไร ของดีอยู่ที่ไหน? ทำอย่างไรถึงจะดี? เพื่อเราจะได้รู้จักอย่างแน่นอน ถารู้จักแน่นอนแล้วของดีก็อยู่กับตัวเรา

พระพุทธองค์ท่านสอนว่า “อัคราตาโร ตถาคตาพระตถาคตเป็นผู้บอก” ท่านเอาของดีให้เราไม่ได้ ท่านบอกว่าคุณนั้นควรละ อันนั้นควรประพฤติปฏิบัติ อันนั้นผิดอันนั้นถูก ท่านบอกให้เท่านี้ ไม่ใช่ว่าท่านจะเอาของดีให้เรา เอาความชั่วหนีออกจากเราได้ เราต้องทำเอาเองความดีสร้างเอาเอง ความชั่วถ้ามีขึ้นก็ละเอาเอง ฉะนั้น ท่านให้เราฟังธรรมแล้วให้ภาวนา “ภาวนา” ก็คือพิจารณาคุณนั้นแหละ ทำไรทำนาก็เหมือนกันถ้าขาดการภาวนาก็ไม่เป็น คือมันไม่ดี ภาวนาคือการคิดให้มันถูกต้อง คิดให้มันดีงาม เรียกในทางธรรมะว่าการ “ภาวนา” เอาพุทโธให้ภาวนา “พุทโธ” แปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้าใครภาวนาพุทโธแล้ว ไม่มีน้ำตาไหลใจไม่ขุ่นมัว ใจปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นใจที่สูงประจักษ์ ถ้าเราดูเรื่องของมันก็เป็นอย่างนี้ความทุกข์เกิดขึ้นไม่ได้ แต่เราไม่ค่อยได้พิจารณาอย่างนี้ วันหนึ่งมีโยมมาจากอำเภออำนาจเจริญ มาหาอาตมา แก่ทุกข่มาก วนวายมาก แก่บอกว่าแก่ทุกข่มากเป็นเรื่องใหญ่มาก อาตมาถามว่าเรื่องอะไรที่โยมว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก แก่บอกว่าเมียแก่ตาย หรือ? นี้ก็เรื่องใหญ่โตอะไร เรื่อง “ตาย” มันเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรหรอก ถ้าเรื่องใหญ่ก็คือเรื่อง “เกิด” ขึ้นมานั้นแหละมันเป็นเรื่องใหญ่กว่า ตายมันเรื่องเล็กหรือ ตายมันมาจากไหน ตายมันมาจากเกิด จะมาเสียใจกับมันทำไม เวลามันเกิดมาทำไมไม่เสียใจ ทำไมจะมาเสียใจเวลาที่มันตาย อาตมาตกใจหมดนึกว่าเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร นี้แหละเลยเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตไป ความจริงท่านให้

พิจารณาความเกิด พิจารณาความแก่ พิจารณาความเจ็บ พิจารณาความตาย
พุทธองค์ท่านให้พวกเราพิจารณาสิ่งเหล่านี้ แต่เราเกิดขึ้นมาได้พิจารณา
มีวแต่เพลิดเพลินกันอยู่ คนเราถ้ามั่นเพลิดเพลินแล้ว มันเป็นบามันจึงเพลิดเพลิน
ถ้าไม่เป็นบามันไม่เพลิดเพลินหรือ

ถ้าว่าไม่จริงลองเอาสุรามาตีมดูลิ เป็นบ้าเลยเพลิดเพลินกันไปเลยแหละ
ร้องรำทำเพลงกันขึ้นดูเดี๋ยวนี้เลย ถ้าให้อยู่สบาย สุข เป็นคนไม่บ้า มันไม่เพลิดเพลินหรือ
อยู่อย่างสงบสบาย ถ้าคนสนุกสนานเพลิดเพลินแล้วคือคนเป็นบ้า เอาสุรามาตีมดูลิ
ไม่รู้ว่าเป็นโพตา ไม่รู้ว่าใครเป็นลูกเขย เล่นหัวกันไปเลย
ถ้าคนเพลิดเพลินร้องรำทำเพลงคือคนบ้า

คนเรามั่นชอบเพลิดเพลินไปเอาภิกษุมาสูบให้ตัวเองเป็นบ้า เอาสุรามาตีมดูลิให้ตัวเองเป็นบ้า
เอาภิกษุมาฉายให้สนุกสนาน ถ้าคนเป็นบามันเพลิดเพลิน ถ้าคนไม่บ้าแล้วเป็นคนสงบ
ดูภิกษุรูปนั้นก็ดูรูปภิกษุรูปนั้นแหละ เมื่อคืนนี้ถึงขนาดพระไม่ได้ตีระฆัง พระมาบอกอาตมาว่า
หลวงพ่อดังนี้ไม่ต้องตีระฆัง เพราะในบานเรามีภิกษุมาคิดว่าจะมาวัดกัน
อาตมาเลยบอกว่า เออ !...หยุดซะก็ดี ให้เขาไปดูหนังกัน คนเรามั่นชอบเป็นบามากกว่าเป็นคนดี
ชอบความหลงงมงายมากกว่าความจริง ทำไม่มันถึงจะไม่ทุกข์ อาตมาเลยบอกพระว่า เออ !
วันหลังคอยตีเถอะวันที่หนังเขาไม่ฉายคอยตี วันนี้เขาเป็นบาก็ให้เขาเป็นไปตามบาเขาซะก่อน
วันไหนเขาไม่เอาหนังมาฉายคนดี ๆ เขาจะมาวัด เมื่อคืนนี้พระเลยไม่ได้ตีระฆัง
พระท่านก็ยอมหนังเขาเหมือนกัน ถ้าจะมาเทศน์อยู่ที่นี่ หนังก็ฉายอยู่โนน ต้องแพภิกษุ
เขาเลยเลิกซะดีกว่า นี่ก็เลยไปไม่ไหวเพราะความเห็นเป็นอย่างนั้น
ภิกษุมนั่นเป็นเรื่องทำให้จิตใจหลงงมงาย ลูกหลานเราชอบมากถ้าไปอย่างนั้น
ไม่ว่าแต่ลูกหรือแม่มันก็เหมือนกันนั่นแหละ พ่อมันก็เหมือนกันนั่นแหละ ชอบมากของอย่างนั้น
ชอบของดำซ่า มันมีแต่เรื่องยั่วชวนหัวใจหมดทุกอย่าง เป็นอย่างนี้ชอบอย่างนี้
ลองเอาพระมาเทศน์ลองดู กับเอาโกมาชนกันลองดู ต้องไปดูโกชนกันหมดทุกคน
คนเรามั่นชอบอย่างนั้นทุกวันนี้ เอามวยมาชกกันดู ต้องไปดูเขาชกมวยกันหมด
มันเลวร้ายขนาดนี้แหละคนเรา

อันนี้ท่านสอนแต่สิ่งดี ๆ มันไม่ฟังหรือ มันไม่รู้จักดี ภัยมาถึงจึงค่อยคิดถึงความดี
เช่น ความเจ็บไข้มาถึงจึงคิดถึงความดี ความตายมาถึงจึงคิดถึงความดีฉะนั้น
พระพุทธองค์ท่านจึงให้พิจารณา “มรณานุสติ” คือ ความตายทุกวัน ๆ ให้จิตใจมันอ่อนโยน
พิจารณาความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย มันตีไปทางธรรมะ มันไม่ตีไปทางโลก
ดีทางที่ไม่เบียดเบียนเยือกเย็นหัวใจ ศีลธรรมจะเกิดขึ้นได้ก็เพราะมีความรู้สึกอย่างนั้นเสียก่อน
ท่านให้ภาวนา

การภาวนานี้ก็ไม่ค่อยรู้จักกัน เอาสั้น ๆ ให้ให้ภาวนา พุทโธ
ยิ่งหลงไปใหญ่ยิ่งไม่รู้จัก เอาพุทโธให้ยิ่งไม่รู้จักความหมาย ปลาเตนออกของจึงร้อง พุทโธ
อย่างนี้รู้จัก ความตายก็คิดเห็นแต่เวลาหกลม เวลาชนสะดุด ร้อง “โอยตาย” ก็แล้วไป
ลุกขึ้นมาได้ก็ไม่ตาย ไปเหยียบบงตักใจร้อง “โอยตาย” แต่ถ้าไม่เหยียบบงก็ไม่ตาย
เท่านี้เห็นความตายแหวเดียว เหมือนฟ้าแลบเท่านั้น

พระพุทธเจ้าท่านให้พิจารณาความไม่เที่ยงเรื่อย ๆ มา
ฉะนั้นคนจึงเห็นความพลัดพรากจากกัน ความแก่ ความตายเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด
เห็นเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดความเป็นจริงมันเป็นเรื่องไม่ใหญ่ มันเป็นเรื่องธรรมดา พ่อแม่ ปู่ย่า

ดูยาย เราเกิดมาตายไปหมด ไม่มีใครเหลืออยู่ นี่เป็นเรื่องธรรมดา
ถ้าเราพิจารณาเห็นชัดแล้วใจของเราจะมั่นคง ใจเราจะไม่สร้างบาป
ไม่ยุ่งสร้างกรรมชั่วทั้งหลาย ใจมันคงมีศีลธรรม การภาวนาทานจึงให้ภาวนาพุทโธ พุทโธ
ให้ใจนอมนึกถึงคุณพระพุทโธเจ้าให้ใจเรตื่น ให้ใจเราเบิกบาน ให้ใจเราสงบ

เราได้อยู่ในโลกนี้ต่างคนก็ต่างมา มาอยู่ที่นี้ไม่รู้ว่ามาอยู่ทำไม ไม่รู้จักเวลา
จะไปกับอะไรก็ไม่รู้จัก อยู่ไม่รู้ว่าอยู่กับอะไรไม่รู้จัก ไม่รู้เรื่องของตัวเอง เมื่อเกิดขึ้นมา
อยู่ไปตามเรื่องมันเหมือนกับไก่ พอถึงตอนเช้าก็ลุกไปหากิน พอเย็นมาก็พาลูกเขานอน
เท่านี้แหละไม่มีความหมายอะไร มนุษย์เราทั้งหลายก็เหมือนกัน
ถ้าไม่ได้พิจารณาถึงเรื่องอย่างนี้ก็เหมือนกันกับไก่ ไม่ได้มีความหมายอะไรมากมาย
ศีลธรรมนี่คนจึงรูยากเห็นยากมันไม่เห็นง่าย ๆ อย่างวัดก่อนนอกเรานั้นแหละ ตั้งวัดมานานถึง 96
ปีแล้ว ไม่เห็นใครภาวนาเป็นสักที พระเขามาก็มาเทศน์แต่ “มัทรี” ให้โยมฟัง
หาหนังสือมัทรีมาเทศน์ให้โยมฟัง เสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ เป็นบ่ากันไม่หยุดสักที เลยไม่ได้เรื่อง
ไม่เกิดประโยชน์อะไร เลยไม่รู้จัก “บาป” ไม่รู้จัก “บุญ” ไม่รู้จักคุณไม่รู้จักโทษ
พุทธศาสนาไม่มีในที่นี้ไม่มีอะไร สร้างแต่สิ่งลอลวง สร้างแต่สิ่งหลงงมงายอยู่ในโลกนี้
จิตใจไม่สว่างสักที ทำก็ทำไปอย่างนั้นแหละไม่ทำไปตามความจริง

เมื่อวานนี้โยมมาจากอำเภอเชิงใน มาหนึ่งคันรถมาขอของดี มาขอน้ำมนต์
ขอชานหมากแห้ง พอกราบเสร็จก็ขอลอย พวกเขาไม่รู้จักของดี อาตมาถามว่า
ได้ภาวนาไหม? พวกเขาตอบว่า ไม่ได้ภาวนา ได้แต่เมตตาเท่านั้นแหละ ทองเมตตา
อาตมาเลยถามต่อไปว่า เลิกหักขาบหรือยัง? พวกเขาตอบว่ายัง ถ้าไม่หักก็จะไม่ได้กินนี่ดูซิ
ได้แต่เมตตาสัตว์ เมตตาหมาความว้ายังไงยังไม่รู้จัก อาตมาเลยถามต่อไปว่า
จะไม่เลิกเลยหรือโยม จะทำไปจนกว่าจะตายโนนหรือ? พวกเขาตอบว่าเอาจนตายโนนแหละ
เลิกก็ไม่ได้กินเท่านั้นแหละ นี่พวกเขาตอบเล็ก.. ไม่ตอ้งพูดกันแล้วที่นี้
ไม่มีอะไรจะพูดให้กันฟังอีกแล้ว ถ้าเป็นอย่างนี้

นี่คือมันไม่สนใจสักหน่อย ไม่มีใครลืมาขึ้นพิจารณา แล้วก็เรื่องจำเป็นมาก
วัดอาจารย์สุเมโธวัดกรุงลอนดอน เดินไปไม่เท่าไรมีแต่กระดูกตายเป็นกระดูกตายป่า
ไม่มีใครจะไปทำลายเบียดเบียนมัน มีแต่เขาสงวนเอาไว้ เอาดาขายมาลอมกระดูกตายไว้
ถ้าเป็นบ้านเราคิดว่าคงไม่เหลือ มันไกลกันมากเรากับเขาจึงไม่มีอะไรจะพูดด้วย เขาสงสารจริง ๆ
แต่เขาไม่ได้ทองเมตตาเหมือนเรา “อะหังสุขิโตโหมิ นิทุกโคโหมิ สัพเพสัตตทา” เขาไม่ได้ทอง
แต่เขาเห็นสัตว์เขาสงสารมากแล้วใครจะดีกว่ากันที่นี้ ระหว่างเรากับเขา คนหนึ่งทองเมตตาได้
แต่ไม่เลิกฆ่าสัตว์สักที แต่คนหนึ่งไม่ได้ทองเมตตา แต่เขาไม่ฆ่าสัตว์ เขาสงสารมัน นี่ลอง ๆ
ดูอะไรมีความหมายกว่ากัน อย่างนี้เราจะพิจารณา เรามาฝึกตั้งแต่เล็ก ๆ
เอาหนึ่งสะตึกยิงให้ตายไม่ให้อะไร แต่ทางเขาบุง ไสเดือนขนาดเล็ก ๆ ของเขาก็ไม่ทำมัน
สงสารมันมันไกลกันมากจริง ๆ เขาไม่มีหลักพุทธศาสนา แต่จิตใจเขาเป็น ทางเราเรียนได้ 9
ประโยค แปลได้ตรงเป้งสุดก็ได้ สวดเมตตาสัตว์ก็ได้
แต่สัตว์เขามาไกลฆ่าทั้งพ่อทั้งแม่มันไม่ให้อะไร อันนี้ความหมายมันต่างกันมาก

ศีลธรรมคือความจริง พูดเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์นะ กาย วาจา ใจ มันไม่เป็น
ถ้าจิตมันเป็น มันเป็นของมัน ศีลธรรมเกิดขึ้นมาได้ ยิ่งไกล
ดูไปยิ่งไกลมากพวกเราไกลจากพุทธศาสนา นอกจากจะพูดกันจู้จี้จ๊าไซ อย่างวัดหนองป่าพง
พอเป็นไปสักหน่อย พุทก็หาฟังสักหน่อยถ้าออกจากกลุ่มนี้ไปแล้ว ลอง ๆ

ดูก็ได้แสดงว่าพวกเราไกลมาก มีประชาชนมาถามอาตมาว่า “หลวงพ่
ประชาชนมันจะเป็นคอมมิวนิสต์ไหม?” อาตมาตอบว่า “ถ้าเราไม่เป็นมันก็ไม่เป็น
ถ้าเราเป็นมันก็เป็นเท่านั้นแหละ จะไปถามใคร” เราไม่เบียดเบียนกันดูซิ รู้จักรักษากัน
ใครจะมาเป็นอยู่ที่นี้ แต่มีผู้น้อยกินผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่กินผู้น้อย มันก็ไม่อยู่แหละ
เพราะมันเป็นอยู่แล้ว โยมเขาพูดว่าสาธุอย่าให้เป็นเลย กระผมคิดว่าคงไม่เป็นหรอก
หลักพุทธศาสนาตั้งมันอยู่ ตั้งเหมือนกระต๊อบขาว ไม่ได้กินมันจะอิมได้หรือ?
มันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น

ศาสนา ก็คือ ปฏิบัติความจริงมันถึงจะถูก
ถ้ายังนั่นหนังสือที่เขาเขียนใส่ตู้ไว้มันเป็น “ศาสนา” เท่านั้นแหละ เพราะของดีอยู่ที่นั่น
มีแต่หนูไปกัดทำลายหมดเท่านั้นแหละ ศาสนาอย่างนั้นมันไม่เป็นศาสนาหรอก
จะให้มันเป็นศาสนาต้องปฏิบัติ ศาสนามันจึงเป็นมีแต่ไหวไม่ไหวมันบาป แต่ไม่เลิกทำบาป
ไหวแต่ไม่ไหวผิด อันนี้มันเป็นคนไม่มีปัญญา อาตมาไปเมืองนอกถูกเขาถามว่า
เมืองไทยมีพุทธศาสนาแต่ทำไมขโมยเยอะ คือเขาเคยมาเที่ยวถูกพวกมิชชันนารีพวกชิงวิ่งราวเขา
พออาตมาไปเขาถามอาตมา อาตมาตอบเขาวาจริง “แต่ว่าพุทธศาสนาไม่ได้ขโมย คนมันขโมย
คุณจะมาโทษพุทธศาสนาไม่ได้หรอกต้องโทษคน” อาตมาเลยถามเขาไปว่า
กฎหมายเมืองนี้มีไหม? เขาตอบว่ามี อาตมาถามเขาต่อไปว่า คนไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมีไหม?
เขาตอบว่ามี อ้าว!... ก็มีกฎหมายทำไมเป็นอย่างนั้น มันเป็นเรื่องอย่างนี้
ถ้าวัดกันสวนตสวนแล้วพวกเรายังไกลมาก ถ้าพูดถึงเขาวัดก็เขามาอยู่
แต่ถ้าพูดธรรมะให้ฟังบางทีใครให้เราก็มืด ผู้เฒ่า บางทีอาตมา ถาม ผู้เฒ่าเข้าวัดเล็กกินเหล้า
เลิกฆ่าสัตว์หรือยัง? เขาบอกว่ายังไม่เลิก ถึงเวลากินก็กินอยู่
ถ้าเราพูดมากบางทีก็อาจจะดูพระก็ได้ นี่เป็นเรื่องอย่างนี้
ฉะนั้นกุลบุตรลูกหลานเราจะรู้เรื่องอะไร ไม่รู้อะไรมันอยู่กับพ่อแม่ มันก็ทำตามพ่อแม่มา
เลยกลายเป็นประเพณีทุกวันนี้ บวชสมัยก่อน ต้องตั้งใจมาครึ่งหนึ่ง ขาเดียวเขามี 4 ขา
บวชเขามาอย่างน้อยต้องได้ 4 พรรษา ครบขาเดียว อันนี้สมัยก่อนเราบวชอย่างนี้ ถ้าได้ถึง 5
พรรษาเป็นภิกษุเถาเลย สมัยก่อนบวชก็ไม่ยากอะไร
แต่เดี๋ยวนี้การบวชบางทีต้องเอาที่นาไปจำนองเขา เพื่อเอาเงินมาบวชลูกชาย กินสุรากัน 7 ว 7
คืน บวช 15 วัน 7 วัน บวชเขามาแล้วเขามาอยู่ในวัดก็สั่งสอนยากกว่า ยากยิ่งกว่าเสีย
ให้กินข้าวครั้งเดียวก็ยากให้กราบให้ไหวก็ยาก
ขนาดเอาเสียเข้ามาในวัดเลยที่เดียวไม่ยอมประพฤติตาม เอาแต่ทิฐิมานะของตัวเอง
มันจะเห็นศาสนาได้อย่างไร มันห่างไกล มันไม่ถึง คนทุกวันนี้ความรู้นั้นมีมาก
แต่ความดีมันไม่มีมันมีแต่ความรู้เฉยๆ ถ้ามีแต่ความรู้ความดีไม่มี มันไปยาก อย่างดาสดาสา
ตามาตามมีไม่เคยทำลายบ้านเมืองหรอก เขาก็มีแต่ทำไร่นาทำนาไปตามูประสาของเขา
ถาคนมีความรู้ไม่มีความดีฉิบหายหมด ไม่เหลือ พี่ ป้า นา อ่า เตือดรอน
มาปกครองบ้านเมืองกินหมด นั่นคือคนมีความรู้ แต่ความดีไม่มี ก็เกิดความเดือดร้อน

พระพุทธเจ้าของเราท่านว่า “ความรู้ก็ให้มี ความดีก็ให้มี
ปฏิบัติศาสนาในบ้านเมืองก็อยู่เย็นเป็นสุข” มันเป็นลักษณะนี้ ทุกวันนี้ศีลธรรมมันขาด
ห่างไกลมากจากศีลธรรม ไม่เอาแต่โยม พระเราอย่างอาตมาจำเป็นต้องออกปฏิบัติทำไม
เพราะมันอยู่ยาก ขนาดปฏิบัติไม่ได้เอาเงินเก็บในยามยังผิดหมูปวแล้ว
อยู่ทางเหนือลูกศิษย์อาตมาไปอยู่นั้น เขาเดินขบวนไม่ให้อยู่ เพราะพระฉันข้าวมีเดียว
และไม่รับเงินทองด้วย พวกเขาพระกินข้าวเย็นเขาก็กลัวศาสนาเขาจะเสื่อม ไล่พระปฏิบัติหนี
นี่มันเป็นไปทำนองนี้กันมาก เสียหายมากทุกวันนี้ไม่ต้องอะไรหรอก

ในทางพุทธศาสนาถ้าปฏิบัติตรงไปตรงมาตามพระวินัยแล้วต้องกินทางเลย
นี่เราพากันหลงมากเสียหายมาก

ทุกวันนี้ยากลำบาก คนต๊อง ต้องหาที่อยู่ให้ถูกจึงทำได้ว่าจะทำต๊อง ต้องเลือกที่อีก
เพราะมันขวางหลักทางโลกเขา ฉะนั้นจึงให้ค่อยพิจารณาพวกเรา
ถ้าทำไม่ดีจะวาติขนาดไหนมันก็ไม่ไปได้ จึงให้เราเข้าใจว่าศีลธรรมมันขาดจากบ้านเมืองทั้งหลาย
ลูกสาวลูกชายเป็นอย่างไร สอนงายใหม่ทุกวันนี้? คงจะมีแต่พอกับแม่เลี้ยงควายอืดูทุกวันนี้
แตกอนบานกอนเรากันงหรือจะไปนั่งเสื่อผืนลายๆ อย่างนั้นไม่ได้ อายุกัน
คุณเฒ่าคุณแก่ไม่เคยหุงหรือก อย จะไปนั่งผาของเจกของจีนไม่อยากนุง
ตองนุงผาแม่บ้านทอเอง ผาขาวเฒ่ามาขายอมสิคฺรามตามที่เคยทำมา
ตัดเสื่อผาให้ลูกสาวลูกชายให้พอบานนงหม ถ้าไปเห็นนงเสื่อขาวๆ ลายๆ ของเจกแล้วแม่บ้านอาย
ทำไม่ถึงอาย เพราะไม่คุมลูกคุมผัว(เป็นแม่บ้านที่เซการไม่ได้) อายมากแตกอน

ฉะนั้นการบ้านการเมืองต้องช่วยกัน เพื่อให้จิตของเราสูงขึ้นๆ มันเป็นอย่างนี้
มันทิ้งจากของเดิมไป การประพฤติปฏิบัติก็จะหมดไปเรื่อย(การปฏิบัติธรรมกรรมฐาน)
เห็นใหม่ทุกวันนี้ หมูไทย หมูหนาเล็กๆ ตัวน้อย มันไปไหนหมด นี่เห็นใหม่
เห็นแต่หมูพันธุ์อื่นไปไม่แนบงที่คนอาจจะกลายเป็นอื่นก็ได้มีทั้งเจก จีน ไทย ลาว
ไม่รู้จะไปทางไหน มันเปลี่ยนไปหมด พวกฝรั่งเขามาแต่ละครั้งหลายหมื่นเอาทั้งไว้ (เด็กลูกครึ่ง)
แผขยายกันไปกระจัดกระจาย ความเห็นต่างๆ ก็ค่อยเปลี่ยนไปๆ เราทั้งหลายชอบตื่นเตน
เห็นอะไรก็ตื่นเตน เช่น หลุกยาเป็นตัวอย่าง อาตมาไปเมืองนอกอยากฉันยาประจำบ้านเขาไม่มี
ถ้าไม่สบวยเขาไปที่โรงพยาบาลให้แพทย์ตรวจหมอเขียนใบสั่งยาให้ เขาจึงซื้อยามากิน
แต่แถวบ้านเรามีเงินในกระเป๋าคือกินเอง ยาทุ่มใจ ยาปวดหาย ถ้าปวดเมื่อซื้อกินเลย เกง
คนไทยเราตายไม่เหลือ แต่พวกฝรั่งยาเขาไม่ซื้อกินเองเขากลับ ยาเป็นของมีพิษ
ไม่ใช่ว่าดีอย่างเดียว บางคนอยากอ้วนกินจนตัวจุก ทุกวันนี้จึงเป็นเหตุให้เกิดอันตราย
เพราะไม่รู้เรื่องอะไร เจ็บปวดเล็กๆ น้อยๆ กินยาเลย แกปวดสักหอกก็หาย กินไปนานๆ
ห่อหนึ่งไม่หาย เอาสองห่อดีขึ้นสักหน่อย พอแก่ใจ อีกหลายปีตอๆ มา 2 ห่อไม่ไหวแล้ว ตองเอา
3 ห่อถึงจะดีขึ้นหน่อย อีกหลายๆ ปีตอมาไม่ไหวเอา 4 เลย แลวกก็เอาวันละ 5,6
หอยเลยเถิดเลยที่นี้ มันก็เลยเกิดอันตรายแกร่างกาย

ฉะนั้นเรื่องศีลธรรมพวกเรานี้ห่างไกลมาก คยเรื่องศีลธรรมนี้เก่ง พอคุยไปคุยมา
กลับพูดว่า “ดีอยู่แต่ผมทำไม่ได้” พูดไปทำนองนี้ ถ้าไปสอนก็พูดว่า “ผมรู้อยู่ แต่ผมยังไม่เอา”
ไม่รู้วามื่อไรจะเอา ให้พวกเราไปพิจารณาดู วันนั้นก็ต่างจากวานนี้
พรุ่งนี้มะรืนนี้ก็ต่างจากวันนี้วันนี้เป็นคนอย่างหนึ่ง พรุ่งนี้เป็นคนอีกอย่างหนึ่ง
วันตอไปก็เป็นคนอีกอย่างหนึ่งคือมันแกไปๆ ไม่ใช่คนๆ เกานะ เมื่อวานนี้เป็นคนเกา
พอขามวันมาเปลี่ยนเป็นคนใหม่ ถ้าไม่เป็นคนใหม่มันจะแกได้หรือ
มันก็เหมือนเดิมชิตาเป็นคนเกา อันนี้มันเป็น เราไม่ได้พิจารณาดูการเปลี่ยนแปลงของมัน
มันผานมาเรื่อยๆ วัน เดือนปีก็บเราไปเรื่อยๆ ความเจ็บความแค้นเปลี่ยนมาทุกระบบ
เราไม่รู้อะไร แต่เราไม่คอยรู้จัก พระพุทธองค์ท่านสอนวให้พิจารณา “วันคืนลวงไป ลวงไป
บัดนี้เราทำอะไรอยู่” ท่านให้มันเตือนตัวเอง ถามตัวเองเรื่อยๆ แต่พวกเราสงสัยไม่ได้ถามละมัง
ตั้งแต่เขามาถูะลึกถึงความตายบางหรือเปล่า?
คงจะคิดหาแต่ความเป็นละมังความตายตั้งแต่เข้ามาจนถึงบัดนี้ คงจะไม่คิดสักที่
นี้มันเป็นเรื่องอย่างนี้ ฉะนั้นพระพุทธรองค์ท่านให้มัสติและให้พิจารณา
ให้ทันเวลาอย่าให้สายเกินไป ถาสายเกินไปแล้วมันจะหลง

เมืองไทยเราถ้ามีธรรมะมันจะอบอุ่นดี
อบอุ่นมากถ้าเป็นเมืองอื่นกับเมืองไทยเรามันต่างกัน เมืองไทยเราเลี้ยงลูกแล้วก็เลี้ยงหลาน
แล้วก็เลี้ยงเหลน เมืองนอกเขาเลี้ยงแต่ลูกเท่านั้น มันพอคุมตัวเองได้เขาก็ปล่อยให้เป็นอิสระ
แต่พวกเราลูกไปอยู่ไหนก็ต้องเป็นห่วงเป็นใยมาก แต่เขา(ฝรั่ง) ถ้าแก่แล้วก็อยู่ 2
คนตายายเท่านั้นหรือกับแม่กับสุนัข ส่วนลูกจะไปไหนเขาไม่ห่วง ได้ให้วิชาความรู้แล้ว
แต่พวกเราเหนื่อยมาก ถ้ามองมาดูทางบ้านเราแล้วทุกขมาก
ต้องอยู่รวมเป็นกลุ่มเป็นกองแย่งกันกิน ทุกข์ ดกจนรก ไม่หยุดสักที แต่เขาเปลื้องความทุกข์ออก
ลูกหญิงลูกชายพอบรรลุนิติภาวะแล้วเขาปล่อยให้ไปเป็นอิสระเลย จะไปอยู่เมืองไหน
รัฐไหนก็ช่างเขาไม่ห่วง จะไปเป็นครูเป็นอะไรก็ตาม มีลูกมีผัวก็ตาม เลิก
คุณกับฉันเล็กกันเท่านั้นพอ ไม่ต้องเป็นหนี้เป็นสินกัน พ่อแม่ก็แยกไปอยู่ต่างหากซะ สบาย
แต่พวกเราตมตมตั้งแต่จนจนถึงหัวไม่เลิกสักที(ดมลูกหลงลูก)
ผลสุดท้ายมันทำให้เราให้น้ำตาตกแล้วมันก็หนีไป

ประเพณีของเราถ้ามีศีลธรรมมักจะอบอุ่นมากแต่พวกเขา(ฝรั่ง)
แก่มาก็เข้าโรงพยาบาล(สถานสงเคราะห์คนชรา) ไม่อบอุ่นแน่ถ้าเป็นอย่างนี้
ถ้าไปพูดศีลธรรมให้ฟังไม่ได้ เมืองนอกถ้าไปพูดเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย เขาอยากจะลูกหนี
คือเขาไม่อยากตาย เขาไม่อยากแก่ เขาไม่อยากเจ็บ เขาไม่อยากฟัง
เขาอยากหุ่่มอยู่เรื่อยๆไปคนแก่เขาถาหน้างให้ช่วยน
เขาก็ไปผ่าตัดออกเย็บเขาใหม่ให้ดีขึ้นเหมือนหน้ากองเพลเลยแหละ
เย็บไปเย็บมาเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ยิ่งเลวร้ายกว่าเดิมไปอีก
เอาสีแดงสีดำทาไว้แดงไว้อย่างกับเปรต
ยิ่งร้ายกว่าเดิมอีกแดงใหม่มันก็ไม่ไหวเพราะมันเป็นเป็นอย่างนี้
ถึงว่าพวกเราพอระลึกได้ก็ให้ระลึกถึงตัวเอง เกิดมามันก็ทุกข์ยากอย่างนี้แหละ
เพราะมันไม่ใช่พระนิพพาน จะหาความสบายไม่มีหรอก
ถ้ามันยุ่งมันยากก็ปล่อยให้ว่างมันชะมันถึงจะได้ความสบาย “ช่วงหัวมันเถอะ ปล่อย”
ว่าอย่างนี้มันจึงจะสบาย
ถ้าจะไปเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานเลี้ยงเหลนให้มันใหญ่ให้หมดอย่างนี้มันก็ไม่ไหวแล้ว
โลกมันเป็นเป็นอย่างนี้

ขอบคุณที่มาข้อมูล